FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT WALTER VAN GERVEN

fremsat den 20. januar 1993 *

Hr. præsident,
De herrer dommere,

1. Frankrigs Conseil d'État har anmodet Domstolen om at tage stilling til den pro rata-ordning for fradrag, der er fastsat i sjette momsdirektiv [1], således som den finder anvendelse på »blandede holdingselskabers« udbytte af kapitalinteresser. Blandede holdingselskaber er selskaber, som ud over deres virksomhed som holdingselskab, der består i at besidde kapitalinteresser i andre selskaber, også udøver en økonomisk virksomhed. Baggrunden for den præjudicielle sag, der er rejst af Conseil d'État, er en tvist mellem det franske aktieselskab Sofitam (tidligere Satam) og den franske budgetminister.

Sagens baggrund

2. Aktieselskabet Sofitam's formål er at administrere en aktivmasse, der bl.a. består af fast ejendom. Som moderselskab i en koncern af samme navn, der fremstiller og sælger benzinpumper, består dets væsentligste virksomhed i at forvalte en beholdning af kapitalinteresser. Ud over denne virksomhed udlejer det fast ejendom, hvilket er en momspligtig aktivitet.

Sofitam oppebærer udbytte af sine andele i sine datterselskabers kapital. Det leverer ligeledes en række tjenesteydelser til selskaberne i koncernen, for hvilke det, ud over godtgørelse af visse personaleudgifter, modtager provision og gebyrer. Ifølge forelæggelseskendelsen griber Sofitam ikke ind i driften af sine datterselskaber på anden måde end ved at varetage sine rettigheder som aktionær.

3. Sofitam fratrak i sit momstilsvar for perioden fra den 1. januar 1976 til den 31. december 1979 *den samlede værdi* af momsen på de goder og tjenesteydelser, som selskabet havde modtaget i den nævnte periode, hvorved det ved beregningen af fradraget undlod at tage hensyn til sit udbytte. De franske afgiftsmyndigheder konstaterede ved en gennemgang af Sofitam's regnskaber for perioden, at selskabets indtægtskilder dels bestod af udlejning af fast ejendom og andre momspligtige aktiviteter, dels af (ikke-momspligtigt) udbytte af dets kapitalandele i datterselskaberne.

Ifølge afgiftsmyndighederne burde momsfradraget have været beregnet ifølge reglerne i artikel 212, 214 og 219, litra c), i bilag II til Den Franske Republiks code général des impôts (herefter benævnt »den franske lov«), der gælder for virksomheder, som ikke

* Originalsprog: nederlandsk.

1 — Rådets direktiv 77/388/EØF af 17.5.1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145, s. 1).

er undergivet momspligt for hele deres virksomhed. Det indebærer, at Sofitam kun havde kunnet fratrække den erlagte moms af de goder og tjenesteydelser, der var blevet leveret selskabet, efter *pro rata-satsen*, dvs. med den procentsats, som svarer til forholdet mellem den årlige momspligtige omsætning og den samlede årlige omsætning, heri medregnet selskabets udbytte. Afgiftsmyndighederne pålagde på grundlag af denne beregningsmetode Sofitam et supplerende momstilsvar.

4. Sofitam påklagede afgørelsen om dette supplerende momstilsvar, idet selskabet gjorde gældende, at aktieudbytte, selv når det oppebæres af en virksomhed, der som den ikke skal svare moms af hele sin virksomhed, ikke skal medtages ved beregningen af pro rata-satsen som fastsat i den franske lovs artikel 212. Et sådant udbytte er ikke en »indtægt« i førnævnte bestemmelses forstand, da der ikke er tale om et finansielt provenu af produktion eller tjenesteydelser af industriel eller handelsmæssig karakter, men om kapitaltransaktioner, som ikke indebærer nogen virksomhed fra aktionærens side, der kan siges at resultere i en »omsætning« i den i sjette momsdirektivs artikel 19 omhandlede betydning. Enhver anderledes anvendelse af artikel 212 ville stride mod sjette momsdirektivs artikel 19.

5. Da selskabets krav om fritagelse for det supplerende momstilsvar for perioden fra den 1. januar 1976 til den 31. december 1979 blev forkastet af Tribunal administratif de Paris, ankede Sofitam sagen til Conseil d'État, hvorved det påstod dommen ophævet og afgørelsen om det omtvistede supplerende momstilsvar tilsidesat.

Conseil d'État har for at afgøre tvisten i hovedsagen fundet det nødvendigt, at der tages stilling til, om Sofitam kan gives medhold i sin indsigelse vedrørende lovligheden af den franske lovs artikel 212. Conseil d'État har derfor forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal sjette direktivs artikel 19 efter sin formulering fortolkes således, at aktieudbytte, der er oppebåret af en virksomhed, som ikke er merværdiafgiftspligtig af hele sin virksomhed, skal udelades ved fastsættelse af nævneren i den brøk, som anvendes til beregning af pro rata-satsen for fradraget, eller skal artikel 19, under hensyn til den ved direktivet indførte fradragsordnings formål og opbygning, sådan som denne navnlig fremgår ved en sammenholdelse af direktivets artikel 17 og artikel 19, fortolkes således, at udbyttet, i lighed med beløb, der er fritaget for merværdiafgift, skal medtages i brøkens nævner?«

6. Før der svares på Conseil d'État's spørgsmål, finder jeg det formålstjenligt at omtale to væsentlige elementer, nemlig dels formålet med og opbygningen af den fradragsordning, der er fastsat i sjette direktiv, dels betydningen af begreberne »afgiftspligtig person« og »økonomisk virksomhed« i direktivets forstand.

Formålet med og opbygningen af fradragsordningen i sjette momsdirektiv

7. Som Domstolen gentagne gange har påpeget,

»... er det et grundlæggende princip i merværdiafgiftssystemet, at der for hver transaktion kun svares moms med fradrag af det momsbeløb, der direkte er blevet svaret af priserne på de forskellige elementer, der indgår i prisen på goder og tjenesteydelser, samt at fradragsmekanismen er således udformet, at kun afgiftspligtige personer i den moms, de skal betale, kan fradrage den moms, der er blevet pålagt varerne og tjenesteydelserne i det foregående omsætningstrin« [2].

Den fradragsordning, der fastsættes i sjette momsdirektiv, har således til formål

»... helt at aflaste den afgiftspligtige for den afgift, denne skylder eller har erlagt i forbindelse med al økonomisk virksomhed. Det fælles merværdiafgiftssystem sikrer således, at afgiftsbyrden er fuldstændig neutral over for enhver økonomisk virksomhed, uanset denne virksomheds formål eller resultater, forudsat sådan virksomhed i sig selv er momspligtig« [3].

Fradragsbestemmelserne i sjette momsdirektivs artikel 17, 18, 19 og 20 skal ses på baggrund af dette formål.

8. Hovedreglen om fradrag findes i direktivets artikel 17. Den afgiftspligtige person kan i medfør af artiklens stk. 2 i den afgift, der påhviler ham, fradrage den merværdiafgift, som skyldes eller er erlagt for goder, der er eller vil blive leveret ham, og for tjenesteydelser, der er eller vil blive udført for ham af en anden afgiftspligtig person, »i det omfang goder og tjenesteydelser anvendes i forbindelse med den afgiftspligtige persons transaktioner« [4]. Domstolen betragter, som anført i Leesportefeuille Intiem-dommen, sidstnævnte element som et krav om en *erhvervsmæssig forbindelse*; fradragsretten gælder kun »goder og tjenesteydelser, der vedrører den afgiftspligtiges erhvervsmæssige aktivitet« [5]. Derfor bestemmes det i artikel 17, stk. 6, at »udgifter, der ikke er af strengt erhvervsmæssig karakter ... ikke [giver] adgang til fradrag«. Det er det, der foranlediger Domstolen til i Leesportefeuille Intiem-dommen at konkludere, at

»fradragsreglerne skal anvendes således, at deres anvendelsesområde så vidt muligt svarer til den afgiftspligtiges erhvervsmæssige aktivitet« [6].

9. Med hensyn til goder og tjenesteydelser, som en afgiftspligtig person anvender til såvel fradragsberettigede (på grundlag af

2 — Dom af 14.2.1985, sag 268/83, Rompelman, Sml. s. 655, præmis 16; jf. ligeledes dom af 5.5.1982, sag 15/81, Schul, Sml. s. 1409, præmis 10.

3 — Rompelman-dommen, præmis 19, dom af 21.9.1988, sag 50/87, Kommissionen mod Frankrig, Sml. s. 4797, præmis 15.

4 — Jf. med hensyn til afgiftsmekanismen i denne bestemmelse dom af 10.7.1984, sag 42/83, Dansk Denkavit, Sml. s. 2649, præmis 13, og af 27.11.1985, sag 295/84, Rousseau Wilmot, Sml. s. 3759, præmis 15.

5 — Dom af 8.3.1988, sag 165/86, Sml. s. 1471, præmis 13.

6 — Leesportefeuille Intiem-dommen, præmis 14.

artikel 17, stk. 2 og 3) som ikke-fradragsberettigede transaktioner, bestemmes det i sjette momsdirektivs artikel 17, stk. 5, at fradrag »kun er tilladt for den del af merværdiafgiften, der forholdsmæssigt svarer til beløbet for den førstnævnte form for transaktioner«.

Ifølge artikel 19, stk. 1, fremkommer pro rata-satsen for fradraget ved, at der opstilles en brøk, som

»— i tælleren har den samlede størrelse af den årlige omsætning, merværdiafgiften ikke medregnet, i forbindelse med transaktioner, for hvilke der er fradragsret i henhold til artikel 17, stk. 2 og 3

— i nævneren har den samlede størrelse af den årlige omsætning, merværdiafgiften ikke medregnet, i forbindelse med de transaktioner, som er opført i tælleren, samt i forbindelse med transaktioner, for hvilke der ikke er fradragsret ...«.

10. Det angives ikke nærmere i artikel 17, stk. 5, og artikel 19, stk. 1, hvad der skal forstås ved »omsætning«, og navnlig ikke, hvad der skal forstås ved den »omsætning i forbindelse med transaktioner, for hvilke der ikke er fradragsret«, som skal medtages i nævneren i brøken til beregning af pro rata-satsen efter artikel 19, stk. 1. Jeg vender senere (i punkt 15 i dette forslag til afgørelse) tilbage til det førstnævnte begreb. For så vidt angår det sidstnævnte kan det allerede nu fastslås, at det følger af den ordning, som indføres ved direktivet, at begrebet under alle omstændigheder sigter til den del af omsætningen, der vedrører *virksomhed, der er fritaget for moms*. Det ville således være uforeneligt med den neutralitetsmålsætning, som Fællesskabets lovgivere har haft for øje, at en afgiftspligtig person kunne fratrække momsen på goder og tjenesteydelser, som han havde anvendt til økonomiske aktiviteter, der efter direktivet i sig selv er fritaget for moms. Dette blev stadfæstet af Domstolen i Becker-dommen, hvori det afgjordes, at »det fremgår af direktivets ordning ... at personer, som er omfattet af fritagelsen, nødvendigvis i forbindelse med, at de gør brug af fritagelsen, giver afkald på retten til at fradrage indgående moms« [7].

Conseil d'État's spørgsmål drejer sig imidlertid om, hvorvidt udbytte af kapitalinteresser i selskaber ligeledes udgør en »omsætning«, der er resultatet af en økonomisk virksomhed, som, i lighed med omsætning i forbindelse med momsfritaget virksomhed, skal medtages i nævneren i den proportionalitetsbrøk, der er fastsat i artikel 19, stk. 1.

Begreberne »momspligtig person« og »økonomisk virksomhed« i sjette momsdirektivs forstand

11. Som nævnt i punkt 7 ovenfor, er det kun *afgiftspligtige* personer, der kan udnytte den fradragsret, som er fastsat i sjette momsdi-

7 — Dom af 19.1.1982, sag 8/81, Sml. s. 53, præmis 44.

rektiv. Direktivets artikel 4 definerer en afgiftspligtig person som »enhver, der selvstændigt og uanset stedet udøver en af de i stk. 2 nævnte former for økonomisk virksomhed, uanset formålet med eller resultatet af den pågældende virksomhed«. I artikel 4, stk. 2, præciseres det, at den nævnte *økonomiske virksomhed* omfatter alle former for virksomhed som producent, handlende eller tjenesteyder, herunder også udnyttelse af materielle eller immaterielle goder med henblik på opnåelse af indtægter af en vis varighed. Begrebet »udnyttelse« kan ifølge Domstolens brede definition omfatte samtlige transaktioner, uanset disses retlige form, hvorved der tilsigtes opnået varige indtægter af det pågældende gode [8].

Polysar-sagen gav Domstolen lejlighed til at nærmere at definere begreberne »økonomiske aktiviteter« og »udnyttelse« — og, som følge heraf, begrebet »afgiftspligtig person« — i forbindelse med rene holdingselskaber, dvs. holdingselskaber, hvis eneste virksomhed består i at besidde kapitalinteresser i datterselskaber. Domstolen nåede til den konklusion, at erhvervelse og indehavelse af selskabsandele ikke i sig selv skal betragtes som en i sjette momsdirektivs forstand økonomisk virksomhed, som indebærer, at den, der udøver virksomheden, bliver afgiftspligtig. Det hedder i dommen:

»Det forhold i sig selv, at der besiddes kapitalinteresser i andre virksomheder, er nemlig ikke en udnyttelse af et gode med henblik på opnåelse af varige indtægter, idet et eventuelt udbytte, som kapitalandelen afkaster, kun er en følge af ejendomsretten til godet« [9].

Domstolen tilføjede dog i samme forbindelse, at dette ikke gælder,

»... når holdingselskabet samtidig med besiddelsen af kapitalinteresserne direkte eller indirekte griber ind i administrationen af de selskaber, hvori kapitalinteresserne besiddes, bortset fra, hvad der følger af de rettigheder, indehaveren af kapitalinteressen har i sin egenskab af aktionær eller selskabsdeltager« [10].

12. Polysar-sagen drejede sig som nævnt om et rent holdingselskab. Som man kan udlede af det sidste citat, kan selv et sådant holdingselskab anses for afgiftspligtigt i sjette momsdirektivs forstand, når det griber ind i administrationen af de selskaber, hvori det har kapitalinteresser.

I den aktuelle sag er der imidlertid tale om et blandet holdingselskab. Ifølge det oplyste udøver Sofitam, ud over at forvalte sin værdipapirbeholdning, momspligtige biaktiviteter. Dette alene er tilstrækkelig grund til at gøre Sofitam til en momspligtig person i direktivets forstand og til også at give

8 — Jf. navnlig dom af 4.12.1990, sag C-186/89, Van Tiem, Sml. I, s. 4363, præmis 18, og af 20.6.1991, sag C-60/90, Polysar, Sml. I, s. 3111, præmis 12.

9 — Polysar-dommen, præmis 13.

10 — Polysar-sagen, præmis 14.

selskabet fradragsret under forbehold af de ovenfor (i punkt 8 og 9) nævnte betingelser. At Sofitam ikke griber ind i administrationen af de selskaber, som det har erhvervet kapitalinteresser i, er ikke til hinder for, at det kan være momspligtigt.

Medtagelse af udbytte ved beregning af pro rata-satsen for fradrag

13. Polysar-dommen er ikke relevant for denne sag, når det gælder om at fastslå, om Sofitam er momspligtigt, men den er det for besvarelsen af spørgsmålet, om udbytte skal medtages ved beregningen af det forholdsmæssige fradrag. Med hensyn hertil er der over for Domstolen blevet forsvaret to forskellige synspunkter: Sofitam og Kommissionen mener ikke, at udbytte skal medtages ved beregningen af det forholdsmæssige fradrag, hvorimod Den Franske Republik, Den Hellenske Republik og — med visse forhold — den nederlandske regering mener, at det skal medtages.

Sofitam påstår i overensstemmelse med det synspunkt, som selskabet forsvarede i hovedsagen (jf. punkt 4 ovenfor), at den omsætning, der skal medtages i nævneren i brøken til beregning af pro rata-satsen efter sjette momsdirektivs artikel 19, stk. 1, ikke omfatter udbytte, som den afgiftspligtige har oppebåret. Selskabet anfører under henvisning til den ovenfor citerede præmis 13 i Polysar-dommen, at hævning af udbytte ikke er en økonomisk virksomhed i henhold til fællesskabsbestemmelserne om moms, og at det derfor falder fuldstændig uden for bestemmelsernes anvendelsesområde. Når sjette momsdirektiv anvender udtrykket »omsætning« i forbindelse med transaktioner, der giver ret til fradrag, eller i forbindelse med transaktioner, der ikke giver ret til fradrag, sigter det til den samlede værdi af de modydelser, som den afgiftspligtige modtager for den *økonomiske virksomhed*, der udøves, dvs. den samlede pris for de goder og tjenesteydelser, som leveres, uden hensyn til, om de pågældende transaktioner er fradragsberettigede eller ej.

Også Kommissionen mener, at udbytte, i lighed med en virksomheds andre finansielle provenuer, såsom gevinst ved salg af aktier, ikke er en modydelse for momspligtig virksomhed og slet ikke for momsfritaget virksomhed. Da der er tale om afkast af en investering, falder transaktionen efter Kommissionens opfattelse *uden for* momsens anvendelsesområde. Også Kommissionen når frem til, at provenuet af sådanne finansielle transaktioner ikke udgør en »omsætning« for den virksomhed, som oppebærer det, og at det derfor ikke skal medtages i pro rata-brøken i artikel 19, stk. 1.

14. Den franske regering og den græske regering mener til gengæld, at begrebet »omsætning« som omhandlet i sjette momsdirektivs artikel 19, stk. 1, omfatter samtlige de indtægter, en virksomhed har opnået inden for rammerne af sine aktiviteter, uden hensyn til, om de er resultatet af transaktioner, der falder inden for anvendelsesområdet for momsen, eller ej. Når artikel 19, stk. 1, benytter udtrykket »omsætning i forbindelse

med transaktioner, for hvilke der ikke er fradragsret«, omfatter det såvel transaktioner, der er fritaget for moms, som transaktioner, der falder uden for momsens anvendelsesområde. Den franske regering mener, at enhver anden fortolkning ville gøre pro rata-fradragsordningen meningsløs og give anledning til uretfærdige forskelle i den skattemæssige behandling af holdingselskaber.

Også den nederlandske regering mener, at udbytte skal medtages i nævneren i pro rata-brøken, som om det drejede sig om virksomhed fritaget for moms. Det ville kun forholde sig anderledes, hvis besiddelsen af kapitalinteresserne var led i den afgiftspligtige persons virksomhed. Ifølge den nederlandske regering er dette tilfældet, når besiddelsen af kapitalinteresserne er uadskilleligt forbundet med samtlige de aktiviteter, som virksomheden udøver i sin egenskab af virksomhed (eksempelvis midlertidig anbringelse af overskydende likvide midler), eller når den i sig selv udgør en afgiftspligtig virksomhed, fordi selskabet samtidig, i Polysar-dommens forstand, griber aktivt ind i administrationen af datterselskaberne. At kapitalinteresserne således indehaves som led i den afgiftspligtiges virksomhed, bør derfor ikke få konsekvenser for hans fradragsret, og tager man udgangspunkt i princippet om, at udbytte ikke er momspligtigt som sådan, skal det heller ikke medtages i nævneren i den brøk, der skal anvendes ved beregning af pro rata-satsen for fradraget.

15. Jeg kan ikke tilslutte mig den franske og den græske regerings, og heller ikke den nederlandske regerings argumentation, i den udstrækning sidstnævnte falder sammen med de to førstnævnte. Årsagerne hertil er følgende. I Polysar-dommen (citeret i punkt 11 ovenfor) fastslog Domstolen med al ønskelig tydelighed, at erhvervelse af kapitalinteresser ikke i sig selv udgør økonomisk virksomhed i sjette momsdirektivs forstand. I samme dom fastslog Domstolen yderligere, at den fortjeneste i form af udbytte, som kapitalinteresserne afkaster, »kun er en følge af ejendomsretten til godet«. Derfor kan et sådant udbytte på ingen måde anses for en modydelse for en af aktionæren udført konkret handling eller (økonomisk) transaktion [11].

Herfor taler også det forhold, at når sjette momsdirektiv ikke indeholder en nærmere definition af begrebet »omsætning« i artikel 19, stk. 2, må det skulle fortolkes i overensstemmelse med sin generelle økonomiske betydning, sådan som denne sædvanligvis forstås i almindelig sprogbrug [12]. I almindelig sprogbrug henviser begrebet til den samlede værdi af en virksomheds salg af goder og

11 — Med hensyn til kravet om, at der som betingelse for, at der kan foreligge en afgiftspligtig transaktion, skal være en direkte sammenhæng mellem udførelsen af en tjenesteydelse og den oppebårne modværdi af denne, jf. dom af 8.3.1988, sag 102/86, Apple and Pear Development Council, Sml. s. 1443, præmis 11-17, og, i forbindelse med andet momsdirektiv, Domstolens allerede afsagte dom af 5.2.1981, sag 154/80, Coöperatieve Aardappelenbewaarplaats, Sml. s. 445, præmis 12-15.

12 — Domstolen har også anvendt dette fortolkningsprincip i andre momssager; jf. navnlig dom af 14.5.1985, sag 139/84, Van Dijk's Boekhuis, Sml. s. 1405, præmis 20.

tjenesteydelser i en bestemt periode. For mig står det klart, at dette begreb ikke kan omfatte hævning af udbytte. Fællesskabets lovgivere har i direktiv 78/660/EØF om årsregnskaberne for visse selskabsformer (som almindeligvis benævnes »fjerde selskabsdirektiv«) ligeledes anvendt begrebet »omsætning« i denne betydning. I direktivets artikel 28 defineres begrebet »nettoomsætning« med henblik på opgørelsen af tab og fortjeneste som

»provenu fra salg af produkter og tjenesteydelser, der henhører under selskabets ordinære virksomhed, med fradrag af herpå ydede prisnedslag samt af merværdiafgift og anden skat, der er direkte forbundet med omsætningen« [13].

At der er forskel mellem en virksomheds omsætning og det udbytte, den oppebærer af sine kapitalinteresser i andre virksomheder, fremgår i øvrigt også af de skemaer, som ifølge fjerde selskabsdirektiv skal anvendes til opstilling af tab og fortjeneste; heri sondres der overalt mellem »nettoomsætning« og »indtægter fra kapitalinteresser« [14].

16. At medtage udbytte af kapitalinteresser i nævneren i brøken til beregning af pro rata-satsen for fradrag efter artikel 19, stk. 1, er endvidere, efter min opfattelse, vanskeligt at forene med formålet med den fradragsordning, der indføres ved sjette momsdirektiv. Som nævnt ovenfor (i punkt 7), tager fradragsordningen sigte på at beskatte den erhvervsdrivendes økonomiske virksomhed på en fuldstændig neutral måde. Det synspunkt, som den franske og den græske regering forsvarer, indebærer afskaffelsen af denne neutralitet. Medtages udbytte af kapitalinteresser i nævneren i brøken til beregning af pro rata-satsen for fradrag, vil en virksomheds ret til at fratrække den moms, som den skylder eller har erlagt i forbindelse med sin økonomiske virksomhed, nemlig blive begrænset proportionelt med størrelsen af dens indtægt ved at oppebære udbytte. Med andre ord har besiddelse af kapitalinteresser efter min opfattelse en så passiv karakter i sig selv, at en sådan »virksomhed« principielt enten ikke indebærer nogen benyttelse af goder eller tjenesteydelser, hvoraf der skal svares moms, eller, i det mindste, kun indebærer en meget begrænset benyttelse. Det ville derfor være i direkte modstrid med pro rata-fradragets proportionelle karakter — der er en følge af den neutralitetsmålsætning, som Fællesskabets lovgivere har haft for øje — hvis hele det oppebårne udbytte skulle medtages i nævneren i brøken til beregning af pro rata-satsen for fradraget, eftersom den momspligtige strengt taget enten ikke *benytter* de momspligtige goder og tjenesteydelser til at besidde kapitalinteresser eller kun gør det i ringe udstrækning.

13 — Rådets fjerde direktiv 78/660/EØF af 25.7.1978 på grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om årsregnskaberne for visse selskabsformer (EFT L 222, s. 11).

14 — Jf. fjerde selskabsdirektivs artikel 23-26.

Forslag til afgørelse

17. Af de ovenfor nævnte grunde foreslår jeg Domstolen, at den besvarer Conseil d'État's spørgsmål som følger:

»Sjette momsdirektivs artikel 19 skal fortolkes således, at udbytte, som en afgiftspligtig person har oppebåret alene ved at indehave kapitalinteresser i andre virksomheder, ikke med henblik på beregningen af pro rata-satsen for fradrag i momsen udgør en omsætning i forbindelse med transaktioner, der ikke giver ret til fradrag.«